

ROSEANNE A. BROWN

FIRTINALARIN
VE SESSİZLİĞİN
İLAHİSİ

Çeviren

Ceren Gürein

Kız kardeşlerim Rachel, Emma ve Mariah'ya –
sizin için her iblisle yüzleşirdim.

Ve hakkında konuşamadıkları yaraları hâlâ sarmakta olan herkese:
Yolculuk kolay değil ama buna daima değer.

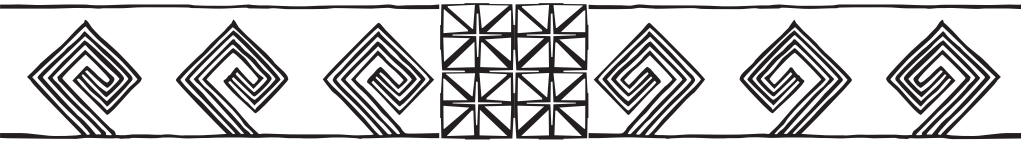

Yazardan Bir Not

Lütfen bu kitabın kendine zarar verme, fantastik şiddet, duygusal ve fiziksel istismar, kaygı ve panik ataklar, cinsel ilişkiye girme amacıyla reşit olmayan birinin güvenini kazanmaya çalışma ve intihar düşüncesi konularını tasvir ettiğini bilin. Bu konulara hassasiyetle yaklaşmak için elimden geleni yaptım ancak bu tür bir içeriğin sizin için tetikleyici olabileceğini düşünüyorsanız lütfen bunu göz önünde bulundurun.

Demek oğlanla kız hakkında bir hikâye daha dinlemek için geri döndün. Prenses ve mülteci, Zawenji ve Ulraji – evet, hikâyelerinin sonraki bölümünü biliyorum. Onların hikâyesine zamanı gelince döneceğiz, söz.

Ancak bunun öncesinde, seni ikisiyle de hiçbir ilgisi olmayan fakat kendisini evlat edinen annesinin ilk kez çılgık attığını duyan farklı bir oğlanla alakalı bir geceye geri götürmeme izin ver..

İlk sancı, Ziran Sultanı'na bir konsey toplantısının ortasında-yken gelmişti ve vezirler yaklaşan fırtınalı mevsim için tahıl tahsis etme konusundaki tartışmalarına kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki kadın parlak kızıl elbisesini kan rengine boyayan ıslaklık yayılmaya devam ederken masanın üzerine eğilinceye kadar hiç kimse Kraliçe'nin sıkıntısını fark etmemişti.

İkinci sancı geldiğinde saray ebeleri Sultan'ı çoktan doğum odasına almışlardı. Üçüncü sancıyla, Baş Rahibeler'in yedisi de kraliyet ailesinin en yeni üyesini tanrılardan gelen nimetlerle mesh etmek için ellerinde kutsal otlar ve kutsal yağlarla Alahari Hisarı'na gelmişti.

Dördüncü sancının gelişiyle çılgıklar başlamıştı.

“Doğururken böyle sesler çıkması normal mi?” diye fısıldadı Kraliçe'nin büyük kızı, annesinin çılgıklarından biri daha odayı doldururken. Sekiz yaşındaki bir çocuğun doğum sürecine yardım etmek için yapabileceği pek bir şey olmadığından Prenses Hana- ne kapıyı korumakla görevlendirilmişti; çok ciddiye aldığı bir gö-

revdi bu ve doğum odasını gerçekten koruyan askerler onun da öyle yapıyormuş gibi davranmasına izin veriyordu. Fakat şimdi işin üzerinden birkaç saat geçmişken, yeni bir kardeş edinme beklentisinin baş döndürücü heyecanı, dünyaya yeni bir hayat getirmenin gerçekte ne anlama geldiğine dair acı hakikatin gölgesinde kalmıştı.

Prenses kapının öteki tarafından gelen bir dizi boğuk inilti ve çılgınca fısıltılar karşısında titredi. "Sesi sanki ölüyormuş gibi geliyor."

"Ölmek üzere olan birinin çıkardığı sesler buna benzemez," yanıtını verdi Prenses'in yanındaki kişi. Hanane'yi ikinci bir gölge gibi takip eden, Kraliçe'nin vesayetine aldığı Farid böyle uğursuz şeyler söylemeye meyilliydi. Neredeyse bir yıl önce Alahari Hisarı'na geldiğinden beri böyleydi, diplomat ebeveynlerini katleden haydut saldırısından kurtulan tek kişiydi ve şimdi bile neredeyse duygudan yoksun yumuşak bir tonda konuşuyor, gözleri on yaşındaki çocukların gözlerinin olması gerekenden daha derin ve kasvetli bakıyordu.

Farid'in bakışları Hanane'nin endişeli yüzünden balkonun ötesindeki gökyüzüne kaydı. Beyaz şimşek çizgileriyle bezenmiş yoğun, siyah bulutlar yılın bu zamanı için alışılmadık bir şekilde ufukta süzülüyordu. "İnan bana."

Etraf başka bir çılgılla inlerken Hanane'nin gözleri kocaman açıldı. İçinin içini yediği birkaç dakikanın ardından kapı nihayet açıldı. Lakin gümüş saçlı annesi ve ciyaklayan bir bebek yerine sadece Kral vardı karşısında.

"Baba!" Hanane babasının yanına koşarken Farid de her zaman olduğu gibi hemen onu takip etti. "Bitti mi? Küçük erkek kardeşim geldi mi?"

"Henüz değil," diye iç çekti Kral gözlerinin altındaki torbaları ovuştururken. "Ve bebeğin cinsiyetini henüz bilmiyoruz. Bir kız kardeşin de olabilir."

"Erkek olacak. Bundan eminim," diye duyurdu Hanane ve kızının bu çocukça meydan okuması karşısında Kral günlerdir ilk defa kahkaha attı. Ancak Sultan'ın çılgınlıkları yeniden başlayınca kahkahası dindi. Hanane'nin dudağı titredi, gözleri babasıyla doğum odasının kapısı arasında gidip geliyordu.

“İkisi de iyi olacak, değil mi?” diye sordu kız. Hayata tutunamayan tüm bebeklerin ruhları, aralarında asılı kalmış gibiydi. Eğer bu seferki de yaşamazsa, rahmin ötesine geçemeyen dördüncü kardeşi olacaktı. Bu konu anne babasına bahsini dahi açamayacağı kadar acı verici olduğundan, Hanane’nin her birine gizli gizli verdiği isimleri sadece Farid biliyordu.

“Elbette olacaklar,” dedi Kral ve bunu söylerken samimiydi çünkü kalbinden geriye kalanlar aksini düşünmeyi reddediyordu. Parlak bir şimşek gökyüzünü ikiye böldü, onu davul sesleri gibi yankılanan boğuk gök gürlemeleri izledi. Hava Tapınağı’ndaki müritler, Hava-Dizilimli herkesin koruyucu tanrısı olan Hava’nın Oğlu Santrofi’e’nin hangi mesajı göndermeye çalıştığını deşifre etmeye çalışırken mutlak bir panik içindeydi şüphesiz.

Kral fırtınaya baktı, her iki çocuğun da duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ve muhafızların, onun mevkisine yakışmayan bir şey yapmasından kaynaklanan şaşkın bakışlarına aldırmandan yavaşça yere çöktü. Kollarını açtı ve bu tarz bir tesellinin çocukça görüldüğü yaşa yaklaşmış olsalar da hem Farid hem de Hanane minnetle onu kucakladılar. “Annen çok daha kötülerini yaşadı ve hayatta kaldı. Bunun da üstesinden gelecek ve o zaman birlikte oynayacağın yeni bir bebek olacak.”

Farid araya girdi, “Ve bebekle oynayamazsan bile ben her zaman seninle olacağım.”

Hanane çocuğa gülümsedi. “Bu doğru. Sen her zaman benimle olacaksın.”

Vesayetine aldığı oğlanın bu cevap karşısında yüzünün aydınlanması Kral’ın içini anlık bir huzursuzlukla kaplasa da bu hissi bastırdı. Farid, Alahari Hisarı’na ilk geldiğinde çocuktan ziyade hayaletti, o kadar içine kapanıktı ki saatlerce onunla aynı odada kalsanız haberiniz olmazdı. Hanane’nin onu kabuğundan çıkarmış olması kutlanacak bir şeydi. Ayrıca bu her ebeveynin dileği değil miydi, çocuklarının bu ikisinin olduğu kadar yakın olması?

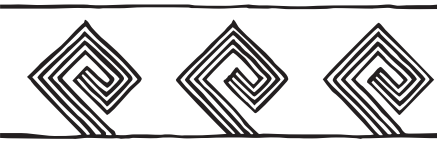
Kral tekrar konuşmak için ağzını açmıştı ki çılginca adını seslenen ebeler tarafından lafı yarıda kesildi. Ayağa fırlayıp odaya koştu

ve kapı kapanmadan önce Prensese'in gördüğü tek şey telaşlı bir hareketlilik, annesinin ter içindeki yüzü ve kan lekeli birkaç paçavra yığınıydı. Hanane titremeye başladı ve Farid onu teselli etmek için elini uzattığında kız onu itip dua etmek için ellerini birleştirdi. Kız Güneş-Dizilimli'ydı ve bu yüzden koruyucu tanrısı Aslan Gyata'ya yeni kardeşinin –tercihen erkek kardeşinin– mutlu ve sağlıklı olması, o kendi oyuncaklarını veya tatlılarını paylaşmak istemediğinden bile her zaman onunla oynamak istemesi için dua etti.

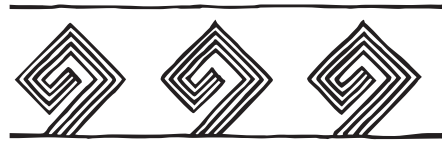
Rahibeler ona, tanrıların bir talepte bulunurken yanında bir de adak sunanları ödüllendirdiğini öğretmişti. Kız da, "Eğer onların yaşamasına izin verirsen ne istersen yaparım, her şeyi yaparım," diye ilan etti.

Son kelimesi dudaklarından dökülürken şimdiye kadarki en gümbürtülü gök gürültüsü etraflarındaki kaymaktaşı duvarları delip geçti. Prensese gözlerini açtı ve işte o zaman gördü: Kısacık bir an için, bir kelebeğin uçuşması ya da bir ölünün son nefesini vermesinden daha kısa bir sürede her yağmur damlası havada bin küçük inci gibi asılı kaldı. Hanane bakması için Farid'e seslendi ama oğlan bakar bakmaz yağmur yeniden yağmaya başladı.

Yıllar sonra, bu akşam genç Prensese'in çocukluk anılarının arasındaki pusla kaplı bir başka bulanıklık olacaktı sadece. Ama o anda, dağ kadar güçlü ve deniz kadar engin bir inançla tanrılarla konuştuğunu ve onların da karşılık verdiklerini biliyordu – bir dakika bile geçmeden, bir bebeğin şüphe götürmez çılgılığı sarayı doldurdu ve Hanane kız kardeşiyle tanışmak için koşarken verdiği tüm vaatler ve onları duyan tanrılar aklından çıkıverdi.

I

Malik

Altın rengi bir çölün derinliklerindeki yüksek bir tepenin üzerinde yer alan, kaymaktaşı ve gümüşten yapılmış parıldayan bir sarayın ortasında bir oğlan vardı. Bu oğlanın içindeyse bir ağaç.

Bahçedeki tüm ağaçlar arasında en muhteşem olanı oydu, yaprakları en yükseğe ulaşıyordu ve dallarından sarkan limonlar sapsarıydı. Ne ağaç ne de içinde durduğu bahçe gerçekte ama bu, Malik için pek bir sorun teşkil etmiyordu. Yıllarca başkaları tarafından zihninin çocukluğunun yaralarını taşıyan sorunlu, çorak bir yer olduğuna ikna edilmişti; eğer bu kadar sıcak ve hayat dolu bir şey yaratabiliyorsa, o zaman belki de onun inandırıldığı kadar sorunlu olmama ihtimali vardı.

Evet, limon bahçesi mükemmeldi. Ya da olabilirdi, eğer yılan olmasaydı.

Onu korunun ortasındaki ağaca sıkıca bağlayan ipe karşı çırpırırken, “Gerzek, aptal çocuk,” diye kükredi Meçhul Kral, bulutlu gökyüzünden ve kıyıya vuran dalgalardan, kara büyüden ve ondan da karanlık saplantılardan meydana gelen bir sesle. “Beni sonsuza kadar burada tutamazsın.”

Obosom’un gazabının hiddeti paylaştıkları bağlantıdan yayıldığında Malik ürperdi. Uzun zaman önce Meçhul Kral’a Odjubai Çölü’nde Ɔwo adıyla tapılıyordu, bir zamanlar güçlü Gonyama

* Gana’nın Akan halklarının dini sistemindeki çeşitli küçük tanrı veya ruhlardan herhangi biri. —çn

Nehri'nin vücut bulmuş hâliydi. Gücünün zirvesindeydi, imparatorlukları alaşağı edip krallıkları baştan yaratma kudretine sahipti.

Şimdiyse burada, sihrin nasıl kullanılacağı şöyle dursun ne olduğunu zar zor anlayan sıradan bir insan çocuğun zihninde sıkışıp kalmıştı. Durumun aşağılayıcılığı, ruhun canını her şeyden çok sıkıyor gibiydi.

Meçhul Kral bir kez daha debelenerek iplerini zorladı ve Malik'in zihninin ruhun işgal ettiği kısmı keskin bir şekilde bilincini dürttü. Bu, içten dışa doğru ikiye bölünüyormuş gibi hissettirdi ve Malik bir çılgılığı bastırarak elleri ve dizlerinin üzerine düştü. Bu gerçek değildi. Uyanır uyanmaz geçecekti.

Fakat Malik'in zihni üzerindeki hâkimiyetinin en zayıf olduğu an o uyrkendiydi, bu yüzden de Meçhul Kral başka bir kaçış girişiminde bulunmak için o ânı seçmişti. Bir acı dalgası daha onu derinden sarsarken Malik, obosom serbest kalırsa kaybedeceği her şeyi hatırlattı kendine. Eski Kraliçe Bahia Alahari'nin sevgilisi Idir olarak da bilinen bu ruh, Ziran'a karşı yalnızca yıkımın teskin edebileceği bir kin güdüyordu. Obosom'un muazzam gücünün yalnızca bir parçası bile bağlarından sıyrılırsa, tüm şehri ve Malik'in sevdiği herkesi tereddüt etmeden yerle bir ederdi.

Bütün bu gazap, onlardan biri doğmadan bin yıl önce meydana gelen bir yanlış uğrunaydı. Malik'in ataları Ulraji Tel-Ra'nın zulmüne tepki olarak yapılmış bir yanlış.

Malik, ruhu zihninin içine hapsettiği için pişman değildi – ama Yüce Ana yardımcısı olsun, bu durum canını yakıyordu.

“Kendini eski Ulrajilerle karşılaştırmaya cüret mi ediyorsun?” diye sordu Idir ve Malik neredeyse beş gündür zihnini ruhla paylaşıyor olmasına rağmen yine de ruhun düşüncelerini okuduğunu hissetmesiyle irkildi. “Sendeki güç onlardakinin sadece küçük bir kısmı ve onlar en güçlü hâlleriyse bile beni uzun süre tutsak edemezlerdi.”

Meçhul Kral'dan yayılan bir başka güç dalgası Malik'in kafatasına kızgın bir demir kadar hiddetli bir şekilde baskı yaptı. Şüphesiz bu onu uyandırmak için yeterli olmalıydı ancak Malik yardım

çağırmaktan aciz bir hâlde durumla cebelleşmeye devam etti. Ona bakan biri, içinde olup bitenlerin yarattığı gerginlikle bedeninin sarsıldığını görebiliyor muydu yoksa tek gördükleri uyuyan biri miydi? Idir onu öldürüp bedenini ele geçirse herhangi birinin ruhu duyar mıydı?

“Beni buraya hapsedmek zekice bir numaraydı ama hesaba katmadığın bir şey var,” diye tısladı Idir. “Nasıl ki benim neyim var neyim yok sana ifşa oldu, sen de benim karşımda çırılçıplaksın – düşüncelerinin her detayını ve işleyişini, zihninin senin bile yüzleşemediğin tüm karanlık kuytularını biliyorum.” Malik, Meçhul Kral’ı bir deri bir kemik kalmış insan suretine bağlamış olsa da obosom hâlâ esas bedeninin yılanımsı gözlerine sahipti ve o gözler Malik’e binlerce yıllık derin bir nefretle bakıyordu. “İşte bu yüzden beni sonsuza dek burada tutacak kadar güçlü olmadığını biliyorum.”

O aşına olduğu panik hissi filizlendi Malik’in içinde. Ya Idir haklıysa? Tanrı olarak kabul edilen bir ruha karşı Malik’in Ulraji sihri hakkındaki cüzi bilgisi neydi ki? Öykücülük meziyetlerine rağmen her zerresiyle, gülünç bir şekilde yalnızca bir insan değil miydi? Bunu yapamazdı, bunu hiç yapmamalıydı, sadece kaçınılmazı erteliyordu, o sadece...

Hayır. *Hayır.*

Malik giderek büyüyen bu kaygı ipliğini takip ederse, yolun bir korkak gibi Idir’den merhamet dilenmesine çıkacağını biliyordu. Eski Malik olsa öyle yapardı.

Ancak eski Malik, Solstasia’nın son gününde kendi kalbine bir hançer sapladığı anda ölmüştü. Ve yeni Malik bir tanrı olmayabilirdi ama güçsüz de değildi.

“Güçlü olmak zorunda değilim,” dedi Malik ve vücudunun her zerresi isyan içinde feryat etse de kendini ayağa kalkmaya zorladı. Büyükannesinin odaklanmaya yarayan eski mantrasının sözleri zihnine dolarak acı ve belirsizliğin saldırısına karşı koydu.

Nefes al. Anda kal. Burada kal.

Malik başını kaldırarak Meçhul Kral’ın meydan okuyan bakışlarına aynı ifadeyle karşılık verdi.

“Senden güçlü olsam yeter.”

Eğer ruh daha önce kızgındıysa da Malik’in sözlerinin meydana getirdiği saf öfke dalgasıyla kıyaslanamazdı. Bütün limon bahçesi Meçhul Kral’ın öfkesiyle titredi ve Malik ağaçlardan birine tutunmaya çalıştığı anda elleri ağacın sıcaklığından kavruldu. Toprak ayaklarının altında küle döndü ve Malik zihninin, kaçmasının mümkün olmayacağı derinliklerine doğru düşmeye başladı. Altında giderek büyüyen boşluğa tüm gücüyle karşı koydu fakat yine de bedenini uyanmaya zorlayamadı.

Bir an sonra, girdaba dönen kaosun içinden altın bir ışık çıktı – tek bir nkrá’ ipliği, bütün sihrin kaynağı olan temel unsur. Diğer ucunun nereye çıktığını bilmenin bir yolu olmasa da Malik ona tutundu çünkü tutunacak başka bir şeyi yoktu. Bir bahar yağmurunun ardından gelen ılık toprak kokusu sardı duyularını.

Karina’nın kokusu.

Malik bu düşünceye odaklanmadan tekrar limon bahçesinden ve hatta Meçhul Kral’dan uzağa, zihninin geri kalan her şeyden izole bir köşesine düşmeye başladı.

Düşme hissi son buldu. Yavaş yavaş Malik gözlerini açtığı anda her yer... yemyeşildi.

Çevresi, rüyalandaki yerlere benzer şekilde pusluydu ama Malik’in dikkati çeken şey, Odjuba’de bulunabilecek hiçbir şeye benzemeyen, etrafındaki yemyeşil bitki örtüsüydü. Çocukların kahkahalarına karışan turakolar ve diğer kuşların gırtlaktan gelen sesleri havada çınılıyordu; Malik’in görebildiği birkaç bodur, kerpiç ev hiç tanımadığı bir kültüre ait, helezonlu geometrik desenlerle boyanmıştı. Daha önce buraya hiç gelmemişti ama yine de bir şekilde Malik’in kendisi hakkında anladığı her şeyin derinliklerinde burayı biliyordu.

Yüzleri bir ressamın paletindeki boyalar gibi bulanık olan iki kız yanından koşarak geçtiğinde kahkahaların kaynağı çok geçmeden belli oldu.

“Hızlan, Khenu! Yine geç kalırsak ihtiyarlar bize odun kestire-

* (Gh.) Mesaj, bilgi ağı. –çn

cek!" diye bağırdı, Malik'i gördüğüne dair hiçbir belirti göstermeden yanından geçip giden iki kızdan daha uzun olanı.

"Geliyorum!" diye haykırdı kısa boylu kız –görünüşe göre adı Khenu'ydu– ve hareketlerinin hızlı, kuşları andıran tabiatı Malik'e küçük kız kardeşi Nadia'yı hatırlattı. Khenu yolun yarısını geçmişti ki bir ağacın köküne takılıp çamura yapıştı. Ânında gözyaşlarına boğuldu ve daha büyük olan kız abartılı bir şekilde iç geçirip ona yardım etmek için eğildi.

"Ne tür bir Ulraji azıcık düştü diye ağlar?" diye alay etti uzun boylu kız, arkadaşını ayağa kaldırırken. Malik'in gözleri kocaman açıldı – bu küçük çocuk bir Ulraji miydi? O hâlde bu geçmişten bir hatıra olmalıydı çünkü sadece eski zamanlarda bu tür bilgiler böyle özgürce paylaşılabilirdi. Peki ya bu hatıra kime aitti – Meçhul Kral'a mı?

Malik onlara doğru bir adım attı, sonra yağmur kokusu bir kez daha burnuna dolarken donakaldı. Omzunun üzerinden baktığında Karina'nın yanında durduğunu görmesiyle damarlarından kendi sihriyle hiçbir ilgisi olmayan bir enerji titreşerek akmaya başladı.

Kızın gözleri ormanda yürüyen iki kızdan ayrılmadı, bu da Malik'e onu inceleme şansı verdi. Birkaç gün önce Ziran'dan çılgın, fırtınalı kaçışından sonra zarar görmemiş gibiydi, kehribar gözleri parlak ve tetikteydi, gümüş rengi kabarık bukleleri başının etrafına sarılmış yeşil bir eşarbin altına gizlenmişti. Ancak kızlar gittiğinde Prenses ondan tarafa baktı ve bu yalnızca bir rüyadan ibaret olmasına rağmen kızın gözleri dudaklarında bir saniye daha fazla oyalanarak yüzünde gezinirken Malik'in içinde titreşen enerji daha da yükseldi ve yalnız kaldıkları son ânı getirdi aklına.

Güneş Tapınağı'nın çatısında Malik'e tamamen kendini kaybet-tiren öpücükten bu yana beş gün geçmişti.

Küçük kız kardeşini kurtarmak için onu öldürmeye çalışmasından bu yana beş gün geçmişti.

Ablası mezardan çıkarken Karina'nın rüzgâr ve yıldırımlar içinde Ziran'dan kaçıp gitmesinden bu yana beş gün geçmişti.

Bu çok kısa bir zaman dilimi olmasına rağmen dünyaları baştan sona değişmişti. Malik'in söylemek istediği çok şey vardı, açıklama-

lar ve özürler dilinin ucunda sıkış tepiş sıralandı. Prenses'e doğru bir adım attı ve sonra kız geri çekilmediğinde bir adım daha ilerledi.

"Karina," diye söze başladı ve kızın yumruğu çenesiyle buluşmadan önce söyleyebildiği tek şey bu oldu.

"Malik? Malik!"

Birisi omzuna dokunduğunda Malik'in gözleri bir acı patlamasıyla açıldı. Bir anda, yıllar boyu babasından gördüğü muamele sonucu kazandığı içgüdüleri devreye girdi. Normalde pazısının etrafında dönen siyah tayf dövmesi hızla avucuna indi ve burada altın kabzası olan siyah bıçaklı bir hançere dönüştü. Malik serbest eliyle saldırganı gömleğinin önünden yakalayıp diğer eliyle bıçağı boğazına bastırdı. Tuttuğu kişi kendini geri çekmeye çalışsa da beceremedi.

"Malik, benim ben! Ruh kılıcını indir!" diye haykırdı ve Malik kavrayışının altında kıvranan kişinin ablası Leila olduğunu idrak ettiği anda, boynunun yumuşak derisine bastırılan ikinci bir silahın farkına vardı.

"Kızı bırak," dedi Gözcü ve Malik'in gümbür gümbür atan kalbinden daha yüksek sesli olan tek şey savaştının ona yakınlığı yüzünden kulaklarında duyduğu tiz çınlamaydı. Ânında Leila'yı serbest bıraktı ve nefes almakta zorlanarak başını ellerine koyarken İşaret tekrar derisine gömüldü. Neredeydi? Neler oluyordu?

Nefes al. Anda kal. Burada kal.

Kendi bedeninin kontrolünü ele geçirmek için zihninin merkezinde Idir'le savaşıyordu ya da Karina ve geçmişle ilgili bir rüyada değildi. Korkudan bir köşeye sinmiş, babasının bu sefer onu bulmaması için tanrılara dua eden bir çocuk da değildi.

Solstasia sona erdiğinden beri kaldığı Alahari Hisarı'nın revirindeydi. Kız kardeşleri güvendeydi. O güvendeydi ancak Gözcü silahını indirmese bu durum değişebilirdi.

Leila mızrağın altında korkudan titreyen Malik'e bir bakış attı ve savaştıyı tersledi, "O şeyi suratından çek, onu korkutuyorsun!"

Memleketleri Oboure'da, Ziranlı elit kuvvetlerin bir üyesiyle bu şekilde konuşan bir Eşralı en iyi ihtimalle dayak, en kötü ihtimalle

ölüm cezasıyla burun buruna gelirdi. Ama Gözcü'nün Malik'e bakıp bir kez başını sallaması ve ardından odanın köşesindeki görevine geri çekilmesi statülerinin ne denli yükseldiğinin bir kanıtıydı. Leila cık cıklayıp kısık sesle mırıldandı ancak ellerini savunmacı bir şekilde aralarında tutması Malik'in gözünden kaçmadı.

"Çok, çok üzgünüm," dedi Malik boğuk bir sesle.

"Özür dileme, seni ürküterek uyandıran bendim." Ellerini açtı ve kollarını kendi etrafına sardı. "Sorun yok. Yaralanmadım."

Fakat yaralanabilirdi. Gözcü de bu yüzden buradaydı – Malik'i dünyadan korumak için değil, dünyayı Malik'ten korumak için. Idir'in kaçması ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istediği için Farid'i ve konseyi suçlayamazdı tabii ki ama bu, günün her ânı gözetim altında olmaktan zevk aldığı anlamına gelmiyordu.

"Meçhul Kral mıydı? Sana sorun mu çıkarıyor?" diye sordu Leila. Gözcü'nün mızrağının sapını daha sıkı kavrayan parmakları dinlediğine dair tek işaretti. Malik'in gözüne adamın göğsüne asırlı kırmızı-gümüş renkli bir kuşak ilişti; bu bir çeşit statü sembolü müydü?

"Biraz ama şimdi kontrolüm altında!" diye ekledi Malik, ablasının panik dolu bakışları karşısında. Sadece emin olmak için kendi derinliklerine uzandı ve onu Idir'den ayıran bağa güç uyguladı. Sağlamdı, rüyasındaki acı yok olmuştu.

Malik'in aksine Leila bir Ulraji değildi, bu yüzden kardeşi ruhun bedenine girmesine izin verdiğinde ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Solstasia'nın sona ermesinden bu yana geçen günlerde kızı sık sık, sanki bir iblisin derisinin altından fırlayıp hepsini öldürmesini bekliyormuş gibi kendisine bakarken yakalamıştı.

Ki az önce yaşananlar düşünüldüğünde, bu ihtimal Malik'in olmasını dilediği kadar düşük değildi.

Ancak bugün Farid'le resmî Ulraji eğitimine başlayacağından ruhun serbest kalması konusunda uzun süre endişelenmeleri gerekemeyecekti. Eski saray kâhyasının öğretmenliğinde güçlerini kontrol etmeyi ve zihnini güçlendirmeyi öyle iyi öğrenecekti ki Meçhul Kral asla kaçmayacaktı.

Malik'in gözleri az önce olanlardan hiç etkilenmemiş biçimde yatakta yanında huzur içinde uyuyan Nadia'ya kaydı. Güzel – bu, tutsak olduğu ruhlar âleminde döndüğünden beri uyuyabildiği ilk geceydi. Malik battaniyeyi çenesinin altına sıkıştırırken küçük kız hafifçe nefes verdi.

Malik'in yaptığı her şey, feda ettiği her şey o nefes uğrunaydı. Yaşamak zorunda kaldığı her acı bunu tekrar görmeye değirdi.

“Artık bize zarar veremez,” diye ant içti Malik ve zihninden bir ürperti dalgası geçti.

Buna istediğin kadar inan, küçük Ulraji, diye tısladı Idir. En sağlam duvarın bile zayıf noktaları vardır.

Tırnaklarını kollarının etine gömmek için karşı konulmaz bir dürtü Malik'i ele geçirdi; yıllardır içinde yanan sihri hiçbir şekilde dışa vuramamaktan doğan eski bir alışkanlığı bu.

Fakat bunun yerine, arkadaşı Tunde'nin Solstasia sırasında ona verdiği sol bileğindeki dokuma lastik bilekliği hızla çekip bıraktı.

Bu zihin hâlâ ona aitti. Buradaki en güçlü kişi hâlâ oydu.

Rahatsızlık yüzüne vurmuş olmalıydı ki Leila bir eliyle onun ellerinden birini kavradı ve diğeriyle çenesinin kenarındaki çürüğe dokundu. “Buraya ne oldu?”

Bu mükemmel bir soruydu. Malik içinde Karina'nın olduğu garip rüyayı, Meçhul Kral'ın bunun hemen öncesinde kaçmaya ne kadar yaklaştığından bahsetmeden nasıl açıklayacağından emin değildi.

Zaten Karina'yı rüyasında görmeyi hak etmiyordu, hele ki en son birlikte yalnız kaldıklarında kalbine bir hançer saplamışken. Ve Nadia'nın hayatı tehlikede olduğu için yaptıklarından pişman olmamasına rağmen –ya da öyle düşünüyordu– kayıp prensesin kendisine saldırdığı rüyalar görüyorsa, suçluluk onu fark ettiğinden daha fazla etkiliyordu besbelli.

Ve Karina'nın varlığı o kadar gerçek gelmişti ki sanki elini uzatıp ona dokunabilirdi. Acaba bunların gerçek olma şansı... Hayır, aklından ne geçiyordu? Sihri yanılsamalar yaratabilirdi ama hiçbir yanılsama bir rüyayı gerçeğe dönüştüremezdi.

“Kâbus gördüğüm sırada dudagımı ısırardım,” dedi Malik. Her-

halde öyle olmalıydı. Uykusunda kazara kendine zarar vermiş, yorgun zihni de bunu Karina'nın ona yumruk atması olarak yorumlamıştı. Hepsi bu kadardı, başka bir şey değil.

Karina'nın, küçük Ulraji kızının ve gördüğü garip tanıdık yerin anlamını çözmeye çalıştıkça Malik'in düşünceleri daha da karmaşık hâle geldi. Her ne kadar Farid onu almaya gelmeden önce elinden geldiğince dinlenmeye çalışması gerektiğini bilse de Leila bir kez daha uykuya daldıktan sonra uzun bir süre ablasının elini tutarak orada öylece oturdu. Uyanırken Meçhul Kral'ın varlığı daha katlanılabılırdi ve Malik kız kardeşinin nefes alıp verişine odaklandı – şifacıların Gaddarları savuşturmak için revire astığı otların keskin kokusuna, sırtında gezinen İşaret'in gıdıklayan hissine, yani kısaca Ulraji eğitiminin ilk gününün getirebilecekleri dışında her şeye.

Farid güneş doğduktan hemen sonra revire girdiğinde Malik'i tam da bu şekilde buldu.

"Bu kadar çabuk uyanmanı beklemiyordum," dedi Malik'in yeni akıl hocası. Adam her zamanki gibi kusursuz giyinmişti, koyu saçları düzgünce yana doğru taranmıştı ve mavi kaftanındaki her iplik kusursuz duruyor, Solstasia sona erdiğinden beri Ziran'ın yaşadığı kargaşaya rağmen yorgun görünmüyordu. Farid yatağa yaklaşırken Gözcü'ye gözünün ucuyla bile bakmadığında, Malik savaşçılardan sürekli korkarak büyümemenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. "İyi uyudun mu?"

"Evet," diye yalan söyledi Malik. Leila hızla doğruldu, Farid'i gördüğü anda uyku sersemi ifadesi değişerek pürdikkat kesildi.

"Bugün ona tutsak muamelesi yapmayı bıraktığınız gün mü?" diye sordu Leila ve Malik'in suratına sıcaklık hücum etti. Kız kardeşini her şeyden çok seviyordu fakat onlara karşı fazlasıyla bonkör davranmış birine bu kadar keskin konuşmamasını dilerdi.

"Adam bir kızı ölümden döndürdü ve aynı gün darbe yaptı," diye tıslamıştı kız, Malik ona Farid'in çırağı olma planını ilk anlattığında. "Neler yapabileceğini bilmiyoruz."

Fakat Malik'in de neler yapabileceğini bilmiyorlardı, işte tam da bu yüzden Farid'in eğitimine ihtiyacı vardı.

Yaşca büyük Ulraji, Leila'nın buz gibi bakışlarına yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Doğru bildin. Hatta üçünüz için de kalacak yeni yerler ayarladım ve odaları revire tercih edeceğinizden eminim. Bugün her şey yolunda giderse, akşama kadar yerleşmiş olursunuz."

Malik buna inanamıyordu. Kendisine ve kız kardeşlerine sarayda kalıcı odalar verilmişti. Bu, hayal edebileceklerinden daha fazlasıydı – ama bir dakika.

"Bugün her şey yolunda giderse' derken ne demek istiyorsun?" Malik, yeni öğretmeni önünde güçlü ve kendinden emin görünme isteğiyle kız kardeşlerinden kendini ayırdı.

"Tüm bunları vakti gelince açıklayacağım. Benimle gel – şimdilik sadece sen. Kız kardeşlerin daha sonra katılabilir," dedi Farid ve Leila'nın kaşları daha çok çatılsa da Malik kendisine söyleneni yapmak için hızla harekete geçti. Uykusuzluk etkisini gösterse de öğretmenin hızlı adımlarına yetişmek için acele ederken üstüne çöken gerginlik ve yorgunluk dalgasıyla savaştı. "Ama her şey sırasıyla. Önce üstünü değiştirmen gerek çünkü Prenses seni çağırdı."

2

Karina

Dünyadaki, Yüce Ana'nın cezası tatlı dilli, arkadan bıçaklayan tüm oğlanlar arasında Karina neden *onu* rüyasında görmek zorundaydı ki?

“Bak sen, Prenses nihayet uyanmış,” diye alay etti Dedele, ertesi sabah Karina bir hışımla kum mavnasının diğer ucuna kendini attığında. Hâlâ doğmakta olan güneş parlak pembe ve mavi dalgalar hâlinde ufukta daha yeni yeni yükselmeye başlamıştı, demek ki Karina öyle geç saatlere kadar uyumamıştı fakat yol arkadaşları saatlerdir ayakta oldukları izlenimini veren bir atıklıkla geminin etrafında hareket ediyorlardı. Dedele alt güvertede ellerindeki malzemelerin listesini çıkarıyordu ve su kabaklarını tutan düğümleri tekrar bağladıktan sonra eski Ateş Şampiyonu başıyla Karina'nın sol elindeki morarmaya işaret etti.

“Neden uykunda bir gorille dalaşmış gibi görünüyorsun?”

“Kötü bir rüya gördüm,” diye homurdandı Karina. Ziran'dan kaçtığından beri kâbuslardan başka bir şey görmediği için bu aslında o kadar da garip değildi. Uykuya daldığı anda o platforma geri dönüyor, ciğerleri Farid'in –ailesinden birinin– ona sırtını dönmesini ve ablasını diriltmek için Kadim Kanunlar'a meydan okumasını izlerken keskin dumanla doluyordu. Sonra gözleri sahte Hanane'ninkilere kilitleniyor ve Karina boğazını yakan çığlıklarla uyanıyordu, tam da bu yüzden son beş gündür toplam sadece birkaç saat uyuyabilmişti.

Ama dün geceki rüya... diğerlerinden farklı hissettirmişti. Daha *gerçekçiydi*, unuttuğunu fark etmediği bir hatıra gibiydi ki o kızları

ya da o köyü hiç tanıyordu. Karina orada sadece bir kişiyi tanıyordu ve sırf Malik'in sanki ona dokunmak istiyormuş gibi görünen ifadesini hatırlamak bile ona birden fazla kez vurmuş olmasını dilemesine neden oldu.

"Malik'i gördüm," diye yumurtlayıverdi Karina, onun adını andığı için sessizce kendine küfrederek. Oğlan hakkında konuşmak onu önemsemediğini ima ediyordu, ki öyle bir şey kesinlikle söz konusu değildi – hele Karina'yı ölüme terk etmişken. Solstasia döneminde Adil ismini kullandığı için gerçek adını söylemek kızın dilinde tuhaf bir tat bırakıyordu. Adının gerçekten Malik olup olmadığını kim bilebilirdi ki?

Ancak Karina'nın yoldaşlarından ikisi de rüya hakkında onun kadar endişeli görünmüyordu. Dedele, Karina'ya bir çiğneme çubuğu atarken ıslık çaldı. "Bunun bir çocuğun önünde tartışılacak türden bir rüya olduğuna emin misin?" diye sordu küçük seyahat grubunun üçüncü üyesine doğru başını sallayarak. Afua üst güvertede bağdaş kurmuş oturduğu yerden dudak bükerken avuçlarından çıkan mor ışık mavnanın aşınmış ahşabına akıyordu.

"Ben çocuk değilim!" diye karşı çıksa da sesinin toyluğu aksini söylüyordu. "Öpüşüp koklaşma hakkında her şeyi biliyorum!"

"Öyle bir rüya değildi!" diye çıkıştı Karina. Daha fazla açıklamak zorunda kalmamak için çiğneme çubuğunu gereğinden fazla bir kuvvetle kemirmeye başladı.

Normalde tatlı sataşmalarla başa çıkabilirdi, hatta çoğu zaman bunu başlatan kişi olurdu. Gerçi tekrar düşününce, normalde bir sarayda emrinde bir hizmetkâr ordusuyla uyanırdı, domuz leşi ve kusmuk yığını karışımı gibi kokan bir muşamba üzerinde değil. Normalde Sonandé'deki en çok aranan kaçak değildi ve Odjubai Çölü'nde pusuya yatmış olan düzinelerce tehditten herhangi birinin nihayet onun için gelip gelmediğini saniye başı arkasına bakarak kontrol etmesi gerekmiyordu.

Malik bu yeni normal için teşekkür etmesi gereken insanlardan biriydi. O, Farid ve onu şehirden –yuvasından– kuyruğu bacaklarının arasında bir köpek gibi kaçırın tahtın diğer bütün hainleri.

Karina elini dalgınlıkla tam kalbinin üzerine götürüp ince bir çizgi şeklindeki büzülmüş deride gezdirdi. Malik'in onda açtığı yara hiçbir zaman fiziksel acı vermemiş olsa da sırf onu bir nefeste öpüp bir sonrakinde öldürebilmek için ölü kız kardeşinin yanılmasıyla onu Güneş Tapınağı'nın çatısına nasıl çektiğini hatırladığında içini titreten bir öfkeyle dolup taşıyordu.

Bir de Farid vardı. Vasisi, kendi seçtiği abisi sebep olduğunu bile hatırlamadığı bir cinayetin intikamı olarak ölmesini istiyordu. Şimdi bile, bileklerine vurduğu zincirlerin sızısını ve ablasının suretini taşıyan canavarı yaratmak için kullandığı alevlerin yakıcı sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Ölü ablasının bir kez daha nefes aldığını gördüğünde dünya hakkında bildiği her şeyin tepetaklak olduğu ânı hatırlamasıyla Karina'nın göğsü sıkıştı.

Ansızın güçlü bir rüzgâr mavnaya çarptı ve gemi yana eğildi. Üç kız güvertede savruluverdi.

"Karina!" diye haykırdı Dedele, Afua ellerini tahtaya geçirirken sihriyle gemiyi dik tutmaya çalışıyordu.

"Affedersin, kazayla oldu!" diye karşılık verdi Karina bağırarak. Dışlerini sıkıp onu havaya bağlayan nkra ipliğine ulaşmak için derinlere uzandı ve sakinleşmesini istedi. Rüzgâr geri çekilmeden önce etraflarında birkaç kez daha esti. Dedele koruyucu tanrısı Leopar Osebo'ye sessizce şükranlarını ilettiler ve sonra Karina'ya döndü.

"Şu güçlerini kontrol altına almazsan yüz kilometre içindeki her Gözcü'yü başımıza toplayacaksın," diye uyardı. "Kum fırtınaları için daha çok erken, bu yüzden her türden anormal hava durumu seni ele verecektir. Arkwasi'ye ulaşana kadar sihrini kullanmamalısın bile."

"Bunun gayet farkındayım," diye homurdandı Karina. Derisinin altında kopan fırtınayı ehlileştirmeye çalışan kişi kendisi değilken sihrini kullanmayı bırakmasını söylemesi Dedele için çok kolaydı. Tek bir yanlış düşünce, tek bir ihtiyatsız duygu ve Karina hepsini donarak öldürebilir ya da tıpkı yıllar önce kendi babasına ve ablasına yaptığı gibi yanlışlıkla bir şimşek fırtınasının ortasında bırakabilirdi.

“Sana öğrettiğim nefes egzersizlerini yapmalısın,” diye önerdi Afua, bu kadar çok sihri bu kadar çabuk harcamak zorunda kaldığı için sesinde hafif bir yorgunluk vardı. “Zawenji sihrinin temeli duygusal kontroldür ve o da nefes almakla başlar.”

Yıllar boyu gördüğü müzik eğitimi Karina’ya nefes almayı öğretmişti, hem de çok iyi bir şekilde ama henüz ölmemelerinin tek nedeni Yaşam-Dizilimli kızken Afua’yla tartışacak durumda değildi. Karina itaatkâr bir şekilde geminin diğer tarafına doğru yürüdü; odağını kaybederse başıboş bir rüzgârla yere serilmeyecekleri kadar uzaklaştı ikisinden ve bağdaş kurup ellerini kucağında toplayarak bir meditasyon pozisyonuna geçti. Afua meditasyon yaparken her zaman koruyucu tanrısına dua ederek başlardı, bu yüzden Karina da aynısını denedi.

“Sana şükürler olsun, Hava’nın Oğlu, Göklerin ve Senin Koruman Altında Doğan Herkesin Tanrısı Santrofiye. Ciğerlerimi dolduran havaya ve kayıp denizcileri evlerine doğru iten rüzgâra şükürler olsun. Bahar rüzgârının hızıyla ilerleyeyim dünyada ve bilgeliğin bana ilk nefesimden son nefesime kadar hayatın tüm yollarında rehberlik etsin.”

Burası içinin imanla dolması gereken kısımdı, Karina’nın sonunda insanların neden koruyucu tanrılara hayatlarını onlara adanarak inandıklarını anlayacak kadar sihriyle ve onu kendisine verdiği iddia edilen tanrıyla uyum içinde hissetmesi gereken kısımdı.

Fakat o an hiç yaşanmadı. Gözlerini açtığında, ilahi güçle kurduğu bağlantının olması gereken yerde her zamanki hayal kırıklığının sızısından başka bir şey yoktu.

Odjubai Çölü’nün altın kum tepeleri bir deniz kadar uçsuz bucaksız dalgalar hâlinde yanından akıp geçti – yani en azından Karina denizin böyle göründüğünü hayal ediyordu. Bahia’dan bu yana Alahari ailesinin tüm üyeleri gibi o da Ziran’ı koruyan sihirli Bariyer’in ardında sıkışıp kaldığından denizi hiç görmemişti. Bariyer’in yıkılması, belki de Ziran’dan o şekilde kaçmasından doğan tek iyi şeydi. Ailesinin bin yıllık tarihi boyunca hiç kimse, hatta şanslı annesi bile Karina’nın uzaklaştığı kadar uzaklaşmamıştı şehirden.

Ne yazık ki, canını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldığında bu özgürlüğün tadını çıkarmak zordu.

Karina başparmağını göğün yerle buluştuğu ince çizginin üzerinde gezdirirken meditasyon yapma düşüncesi aklından uçup gitti. O çizginin ötesinde bir yerde, Farid onu çığlık çığığa zorla Ziran'a sürüklemeleri için daha fazla asker mi gönderiyordu? Yoksa onu buldukları yerde vurmaları için emir mi almışlardı? Şu anda Hanane'nin cesedinden yarattığı canavarla birlikte komplo mu kuruyordu?

Rüzgâr, Karina o yaratığın doğumuyla ilgili hatırasını bastırma-ya çalışırken tekrar hareketlendi. Ölümler ölüydü, tıpkı Kadim Kanunlar'ın her zaman söylediği gibi. Farid neye inanıyor olursa olsun gerçek Hanane on yıl önce ölmüştü. Malik ne kadar Karina'nın müttefikiyse, ateşten sürünerek çıkan o şey de Karina'nın o kadar kardeşiydi.

Farid'in emrindeki kuvvetlere rakip olacak kadar güçlü bir orduya ihtiyacı vardı. Sonand'e Ziran'inkine rakip olabilecek güce sahip tek ulus Arkwası'ydı. Yorucu günleri ve cehennemden çıkma seyahat gecelerini buna değer kılan da buydu; yolculuklarının sonunda başkentleri Osodae'deki ulu şeften ve Afua'ya bildiği her şeyi öğreten gizli Zawenji topluluğu Himaye'den yardım alma vaadi.

Arkvasi ulusunun gücünü arkasına aldığı anda, hakkı olanı geri almaya çok daha yakın olacaktı.

Fakat o gün gelmeden kum mavnasını bir fırtınanın altına gömecekse kendi ordusuna komuta etme hayalleri kurmasının bir anlamı yoktu, bu yüzden Karina yenilenmiş bir güçle nefes egzersizleri yapmaya geri döndü. Ancak üçüncü başarısız denemesinde vazgeçti ve bunun yerine çölün yanından geçip gidişini izlemeyi seçti. Ziran'ın bu kadar kuzeyinde görebildiği tek şey kum, kayalar, toprak, daha fazla kum, bir ceset, kum – bir dakika.

Karina gözlerini ovuşturdu. Bir insana ait olan beden, bir serabın titreşen görüntüsünden yoksun bir şekilde hâlâ orada duruyordu.

"Dede! Afua!" diye seslendi nabızı hızlanırken. "Sanırım birini görüyorum!"

Birkaç saniye sonra diğer kızlar Karina'nın yanında bitti. Dedele belindeki kemerden küçük dürbününü çıkarıp dikkatle baktı. "Ösebo'in benekleri aşkına, bu bir ceset mi?"

Karina dürbünü Dedele'nin elinden kapıp gözlerini kısarak bedene baktı. Herhangi bir tanımlayıcı detayı seçemeyecek kadar uzaktaydılar ancak bedeninin kumda nasıl çırpındığını gözden kaçırmak imkânsızdı. "Hâlâ hayatta! Bir şeyler yapmalıyız!"

Dedele kaşlarını çatarak dürbününü geri aldı. "Bir tuzak olabilir. Masum gezginleri tuzağa düşürüp onları soyamak için yaralanmış gibi davranan bir haydut olabilir."

Karina bunu biliyordu ama yine de... annesinin bedeninin yere düştüğü an zihninde canlandı. "En azından kontrol etmeliyiz. Afua, acele et."

Yaşam-Dizilimli Zawenji itaatkâr bir şekilde rotayı değiştirdi. Mavna demir atar atmaz Karina yan taraftan indi ve büyükannesi olacak yaştaki kadına doğru koştu. Buruşuk esmer teninin üzerinde koyu mor çürükler vardı ve kumda ardında uzanan kızıl çizgiler, bir santim daha hareket edemeyecek duruma gelene kadar yüzlerce metre ilerlediğini gösteriyordu.

"Beni duyabiliyor musun, *atti*?" diye sordu Karina, Ziran dilinde nine anlamına gelen sevgi sözcüğünü kullanarak ve Afua içi su dolu bir tulumu kadının dudaklarına götürdü. Hareketsiz geçen birkaç korkutucu saniyenin ardından kadın öksürerek suyu üstüne başına saçana kadar açgözlülükle içmeye başladı.

"K-k-kızım," dedi kadın öksürüğü sonunda yatışınca boğuk bir sesle. "Lütfen yardım edin, kızımı kaçırdılar!"

"Kim kızını kaçırdı, *atti*? Ne oldu sana?" diye sordu Dedele.

"Dün gece geldiler, h-h-herkesi yakaladılar. Savaşanları öldürdüler. Ölmüş gibi yaptım, o yüzden beni geride bıraktılar." Karina'nın elbisesinin önünü kavrayan eller o kadar zayıftı ki bir sinek bile onları savuşturabilirdi. "Ah, kızım! Biricik kızım! Onu kaçırdılar! O gitti!"

Kadın yaralı bir hayvan misali ulurken kendini umutsuzluğa bırakmasına engel olan tek şey Karina'nın onu tutmasıydı. Saldır-

ganlarının kim olduğunu belirtmedi ama buna gerek yoktu; Odjubaï'de kol gezen kaçakçıların saçtığı dehşet herkesçe biliniyordu. Bu kadının onların baskınlarından birini atlatmış olması ya şans eseri idi ya da tanrıların işi, artık hangisine inanıyorsanız.

Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ederken Karina başını kaldırıp Dedele ve Afua'ya baktı, kendi ıstırabı her ikisinin de yüzüne yansımıştı. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Ne yapmalıyız mesela?" diye karşılık verdi Dedele. "Kaçakçıların peşine düşüp kızını geri vermelerini mi rica edelim kibarca? En iyi ihtimalle ölürüz. En kötü ihtimalle senin kim olduğunu anlarlar ve..." Dedele lafını yarıda keserek yaşlı kadına ihtiyatlı bir bakış attı ama kadın neredeyse söylenmek üzere olan şeyi anlayamayacak kadar kendi kederine gömülmüştü. Kadının Karina'yı ilk bakışta tanıyamamış olmasının tek nedeni kızın gümüş saçlarının etrafına sıkıca sardığı kalın, zümrüt rengi eşarptı fakat nihayetinde bu kılık pek de ikna edici sayılmazdı.

Karina, Dedele'nin söylediklerine hak verdi. Hem o hem de Afua, Karina'yı Ziran'dan çıkarmak için hayatlarını tehlikeye atmışlardı ve şimdi onu Arkwası'ye götürmek için bir kez daha aynısını yapıyorlardı. Adını bile bilmediği bir kadın için Karina onların fedakârlıklarını nasıl riske atabilirdi? Bu kadının yardımına koşmak onun yanından geçip gitmekten bile daha acımasız göründü gözüne çünkü şimdi ona yalnızca ellerinden söküp almak için bir umut vermişlerdi.

Ancak Karina'nın kadını hâlâ bırakmamasının nedeni bir yabancıya duyulan şefkatten daha fazlasıydı. Ziran'ın altındaki nekropolde Malik'in ona söylediği bir şey yankılandı zihninde.

Her gün çölü geçerken ölen yüzlerce insanı veya Eşra'daki kargaşada hayatını kaybedenleri umursamıyor musun?

Oğlanın sözleri onu en az o zamanki kadar utançla doldurdu. Çünkü hain olmasına ve onu ölüme terk etmesine rağmen haklıydı. Karina mültecileri ya da ölenleri umursamamıştı çünkü hiç umursamak *zorunda* kalmamıştı. Kaymaktaşıdan kulesinde cahilce saklanarak yaşamıştı hayatını; alt tabakadakilerin acısı onun için masallardaki karakterlerin acısı kadar uzaktı.

Şimdi bile Farid'in darbesinin en kötü sonuçlarından korunuyordu. Halkının ona en çok ihtiyacı olduğu zamanda o kaçmıştı. Tüm sihrine ve mevkisine rağmen, dünyası başına yıkılırken tamamen ve büsbütün güçsüzdü.

Tıpkı babasını ve Hanane'yi kaybettiği gece olduğu gibi.

Tıpkı annesini kaybettiği gece olduğu gibi.

Bir esinti daha uğuldadı kulaklarında. Yaşlı bir kadını bile kurtaramayacaksa kendine nasıl kraliçe diyebilirdi ki?

"Kaçakçılar onu öldürmek için geri gelmezse hava şartlarının öldüreceği kesin," dedi usulca ve Dedele bile kadının kumda çürüyüp gitmesi düşüncesi karşısında sarsılmış görünüyordu. "Onu en yakın kasabaya götürebilsek bir şansı olabilir."

Karina, Kerkenez'in özellikle inatçı bir rakiple karşı karşıyayken kullandığı aynı delici ifadeyle baktı Dedele'ye.

Nihayetinde, eski Ateş Şampiyonu iç geçirdi.

"Buradan yaklaşık bir saatlik mesafede Tiru adında küçük bir köy var," dedi isteksizce. "Kaçış haberinin henüz onlara ulaştığını sanmıyorum, bu yüzden güvenli olmalı. Ama sonrasında Arkwasi'ye ulaşana kadar durmak yok."

Karina başıyla kızı onaylarken yaşlı kadını ayağa kaldırmaya başladı. Yakında mavnaya geri dönecekler ve intikamına doğru yenden yol alacaklardı.

Ama önce uğramaları gereken bir durak vardı.